

[Christmas Møller.]

hvertil altsaa, naar vi skal have disse Varer her til Landet, kommer de kolossalt forøgede Omkostninger.

For vore egne Varer har jeg allerede nævnt Pristallet. Vi skal, kan jeg forstaa, i Morgen behandle et Lovforslag om Smørprisen, et Lovforslag, som ogsaa gælder for et Aar. Hvis man kunde tænke sig, at den Smørpris skal være gældende for et Aar — hvilket jeg absolut ikke kan tænke mig, men det gaar jo Lovforslaget ud paa —, saa er der da overhovedet ingen, der kan nære den fjerneste Tvivl om, at en meget betydelig Nedsættelse af en lang Række Varer maa finde Sted, og at det, der i Dag maa siges til Befolkningen, ikke er, at de i de kommende Maaneder eller i det kommende halve Aar kan leve videre saa nogenlunde som hidtil, men det er, at vi i dette Land er blevet fattigere og ikke det modsatte.

Vi stod altsaa, som jeg siger, svækket gennem mange vanskelige Aar, økonomisk meget svagt her i Landet. Jeg kunde i denne Forbindelse, da det jo ogsaa i høj Grad vedrører den Lov, der her er Tale om, og den Bemyndigelse, der er givet Handelsministeren, have Lyst til at sige et Par Ord om, hvorledes vor Stilling var i Forhold til andre Landes Stilling med Hensyn til Guldet. Jeg skal slet ikke komme ind paa Berettigelsen eller Ikke-Berettigelsen af at anvende en større eller mindre Del af Guldbeholdningen, men jeg vil blot have Lov at angive nogle ganske enkelte Tal, som viser, at vi i dette Land havde gennemlevet en kritisk Tid, saaledes at vi ogsaa paa dette Omraade var svagere stillede end de Lande, vi saa ofte sammenlignes med, og som vi paa Grund af vor ringe Størrelse og vor Neutralitet ofte maa sammenlignes med. I Statistisk Aarvog har man en Opgørelse over Guldbeholdningen i forskellige Lande; til at begynde med, indtil 1932, opgøres i skandinaviske Kroner, derefter i skandinaviske Guldkroner og endelig til Slut, for 1938, i Millioner af Møntenheden; der kan maaske paa et eller andet Omraade være en enkelt Fejl i det, der siges, fordi man har skiftet paa den angivne Maade, af Grunde, som det ikke er svært at finde ud af, men selve Tendensen kan der ikke være Tvivl om.

Denne Opgørelse viser for Danmarks Vedkommende en Nedgang i Guldbeholdningen fra 209 Millioner i 1926 til 118 Millioner i 1938, for Norge en Stigning fra 147 Millioner til 206 Millioner, for Sverige en Stigning fra 225 Millioner til 707 Mil-

lioner og for Hollands og Belgiens Vedkommende paa samme Maade Stigninger, omregnet i skandinaviske Guldkroner, for Hollands Vedkommende fra 621 Millioner til i 1937 2049 Mill. Kr., for saa i 1938 at være 1461 Millioner Gylden. Altsaa, alle disse Lande har paa dette Omraade haft en meget stærk Stigning, men vi Fald.

Kun paa eet Omraade tror jeg man har Lov at sige, at det danske Samfund i og for sig var og er økonomisk ret stærkt sammenlignet med de Lande, med hvilke det er naturligt at sammenligne os. Det er med Hensyn til Landets Statsgæld. I „Finans-tidende“, som er udkommet i Dag, findes en Opgørelse over Statsgælden pr. Indbygger i svenske Kroner; den er for Norge 502, for Sverige 407, for Danmark 289 og for Belgien og Holland meget højere. At Statsgælden gøres op, saaledes som hos os, idet den udenlandske Gæld opføres til pari, er en kendt Sag; det ved vi alle, og dette giver et Billede af den danske Statsgæld, som er for gunstigt, men alligevel er vor Stilling relativt gunstig i Sammenligning med andre, og derfor hører jeg ogsaa til dem, der mener, at man kan aldeles ikke klare Tidens Vanskeligheder, uden at man ogsaa vandrer Laanevejen.

Og ser vi paa den nærmeste Fremtid, er der jo ingen i denne Sal og ingen af alle de mange Medlemmer, som befinder sig uden for Salen, som overhovedet er i Tvivl om, at hvis der ikke kommer en gunstig Prisudvikling — som aldeles ikke svarer til de før nævnte 2,80, men til et ganske andet Tal —, da vil vi have Import- og Eksportforhold her i Landet af ganske overordentlig stor Vanskelighed. I „Landbrugsraadet Meddelelser“ for 6. December siges der udtrykkeligt — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat —:

„Fra den 8. Januar 1940 vil Smør- og Baconforbruget i Storbritannien blive rationeret. Den egentlige Ration pr. Indbygger er saavel for Smør som for Bacon fastsat til $\frac{1}{4}$ pound eller ca. 113 g, hvilket ikke er meget mere end Halvdelen af det normale Forbrug af disse Varer, hvoraf Hovedparten importeres. At Rationeringen saaledes tilsyneladende baseres paa en stærkt formindsket Import, vil næppe tjene til at forbedre Af-sætningsvilkårene for Smør og Bacon.“

Man maa derfor se paa den nærmeste Fremtid med meget stor Alvor, med megen Bekymring, med den Anskuelse, som er min, at man over det hele maa søge at bringe Forbruget her i Landet ned. Jeg